

— Bine-cuvântatū fiă numele seū ! repetarō copii.

— Tată , disse Margarita , unde a să stăm la nópte ? Aici nu vĕdū nici o locuință.

— Unde vomū puté , respunse tatălū seū. Aerulū è caldū și plăcutū ; mâne vomū începe a face o colibă , spre a ne adăposti de voracitatea férelor selbatece , și de aerulū rece allū noptii. Va mai trece ânsē multū , pînō să avemū o căscióră cum erà a nóstră.

— Daqua Conrad ar fi aici , disse Margarita suspinând , îndată ne-ar scăpa de aquestū neajunsū ; quōcī nu cunnoscū pe nimenī mai intelligent și mai îndemânicū dequātū dĕnsulū.

— Da , da , copilla mea , Conrad nu numai quō è quellū mai bunū fiiū și frate , darō âncō și unū ju-ne cu multă istețime și îndemânare , » respunse tatălū Riemann ascundĕndu-și durerea , spre a nu mai adauge mîhnirea copiilor seī... Dupō quâte-va minute de tăcere , pe quând toți se affundaserō în quelle mai triste cugetări , ellū adausse : « Să nu ne descuragem , copii mei ; Dumneđeū ne va da puterile necesarie spre a eși din starea de miseriă în quare ne aflămū. Mai 'nainte de tôte ânsē cată să îngrijimū a ne apĕra de aerulū rece allū noptii , spre a ne conserva sănĕtatea , uniculū